

початкових шкіл було обумовлене високою народжуваністю у ті роки, а також збільшенням кількості учнів середніх шкіл у віці від 14 до 17 років.

Зроблено висновок. Щоб задовольнити зростаючу кількість студентів протягом цього періоду, шкільні будівлі були побудовані в розширенні приміських районів, і попит на вчителів різко збільшився. З 1971 р. коефіцієнти охоплення були відносно стабільні, що показало зростання лише на елементарному рівні в 1980-х роках. Після 1971 року скорочення чисельності населення відбулося через зниження рівня народжуваності після закінчення «бебі - буму». У період між 1971 і 1984 роками кількість зарахованих до державних шкіл зменшилася на 15%. Збільшення кількості учасників у 1985-1992 роках обумовлено збільшенням чисельності населення і, в меншій мірі, зростанням кількості учнів, які перейшли до дошкільного та дитячого садка.

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ КИТАЮ

*О. М. Шпарик, кандидат пед. наук,
старший науковий співробітник*

На основі аналізу й узагальнення низки документів, які регулюють китайську освітню політику, зокрема «Довгострокова програма КНР з реформування і розвитку освіти на період 2010-2020 рр.» (2010), «Нова стратегія розвитку» (2015), «Модернізація китайської освіти до 2035 р.» (2019) та низки докладів міжнародних організацій (OECD, UNICEF China, Deloitte China), які слугували для осмислення практики імплементації визначених у вищезазначених документах напрямів розвитку освіти було виявлено та охарактеризовано ключові напрями сучасної освітньої політики та тенденції розвитку шкільної освіти в Китаї, а саме: *спрямованість на якість/ефективність освіти* (оптимізація структури освіти, досягнення якісної та збалансованої обов'язкової освіти; забезпечення високої кваліфікації педагогічних працівників, трансформація змісту на компетентнісні засади, переорієнтація філософії освіти – заміна традиційної шкільної освіти (екзаменаційно-орієнтоване навчання *інши цзяоюй*) на нову (якісна освіта *сучжи цзяоюй*), підвищення освітніх стандартів (перехід національної освіти на рівень передових міжнародних стандартів у поєднанні з власною національною традицією (базовими концептами, ідеями і установками конфуціанства), вдосконалення програм з моніторингу китайської системи освіти; популяризація якісної дошкільної освіти, всебічна популяризація вищої освіти тощо), *регіоналізація освіти/рівний доступ до освіти* (розбудова ефективної системи державної освіти в селах та малих містах; скорочення регіональних відмінностей в освітній сфері; орієнтація освіти на регіональні умови і потреби; реалізація принципу рівного прозорого доступу до освіти, забезпечення мінімального рівня освіти, встановленого освітніми стандартами для кожного члена суспільства; забезпечення рівності при вступі до навчальних закладів для всіх соціальних груп населення незалежно від матеріального становища, національності, статі, місця проживання; розширення автономії навчальних закладів з одночасним посиленням їх підзвітності перед суспільством), *діджиталізація освіти* (залучення інноваційних та цифрових технологій:

комп'ютеризація освітнього процесу, інноваційні педагогічні технології, побудова індивідуальних освітніх траєкторій з використанням штучного інтелекту, впровадження широкого спектру державних програм в освітній сфері у зв'язку з викликами пандемії COVID-19 тощо), *інтеграційність освіти* (регіональна та міжнародна інтеграція, інтегроване навчання задля забезпечення цілісності й інформативної ємності знань, інтеграція загальної та професійної освіти тощо).

Зроблено висновок, що вплив загальноосвітніх тенденцій та сучасні економічні та соціокультурні умови уможливають зміцнення освіти на пріоритетних позиціях та визначають характер освітніх тенденцій в сучасному Китаї. *Рекомендовано* удосконалення діагностичного інструментарію з моніторингу української системи освіти, посилення децентралізації та демократизації управління, розширення автономії навчальних закладів, орієнтація освіти на регіональні умови і потреби забезпечення високої кваліфікації педагогічних працівників, комп'ютеризація освітнього процесу, інтеграція онлайн- та офлайн-платформ, впровадження інноваційних педагогічних технологій, побудова індивідуальних освітніх траєкторій з використанням штучного інтелекту, збереження і розвиток національних досягнень та прогресивних традицій в процесі модернізації, розширення каналів фінансування та зміцнення матеріально-технічної бази школи.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

*М. М. Тименко, кандидат пед. наук,
старший науковий співробітник*

Освіта на початку ХХІ століття характеризується активізацією тенденцій, спрямованих на інноваційний розвиток, що підвищить ефективність навчального процесу.

З'ясовано, що інноваційне виховання та навчання орієнтоване на формування у людини соціальної та адаптаційної готовності через розвиток творчості, різних форм мислення, здатності до співпраці. У поєднанні з навичками критичного мислення та вирішення проблем, креативність є основним компонентом цілеспрямованого мислення, тобто нехаотичного, упорядкованого та організованого. Критичне мислення передбачає вміння розпізнавати припущення, відокремлювати факти від думок, бути допитливим щодо істинності доказів, ставити запитання, шукати джерела для перевірки достовірності інформації, уміти слухати і спостерігати, уявляти і розуміти кілька можливих варіантів розвитку подій тощо.

Встановлено, що навички критичного мислення надзвичайно важливі для благополуччя кожної людини, оскільки допомагають визначати та оцінювати чинники, що впливають на настрій і поведінку (цінності, соціальні норми, тиск однолітків, реклама і повідомлення засобів масової інформації тощо). Творчість - це також засіб створення знань, що може підтримувати та посилювати самонавчання і навчання впродовж всього життя. Люди, які критично мислять, можуть оцінювати ситуації та припущення, ставлять запитання і розвивають різні способи мислення. Це допомагає їм, перш ніж робити висновки, збирати, аналізувати, синтезувати,